

A tehetséges bankár drámája

Látva, hogy milyen gyenge munkát végeztek a befektetési bankok a fellendülés nyomása alatt, érdemes egy közelebbi pillantást vetni azokra az emberekre, akiket ezek az intézmények vonzottak, és arra a képzésre, amelyet kaptak. Egy ideig a fő befektetési bankok túlnyomórészt a vezető üzleti iskolák egy szűk csoportjából vettek csak fel végzetetteket. Viszonylag új az a gondolat, hogy egy üzleti diploma esetleg ésszerű célkitűzés lehet egy ügyes és ambiciózus fiatal ember számára. Az MBA-t felmagasztalt felsőfokú szakképzésnek tekintették, gyenge második lehetőségnek azok számára, akik nem voltak képesek olyan valódi szakmai karrierre, mint a jog vagy az orvostudomány. Ez a megítélés az 1970-es évek végén és az 1980-as évek elején kezdett el megváltozni, igazodva általában az üzlet iránti, és konkrétan a vezérigazgatókhoz fűződő attitűdhez.

Ebben az időszakban a közbeszéd szerves részévé váltak az üzleti témák. 1983-ban a történelemben először a New York Times tényirodalmi bestsellerlistáján a legnépszerűbb négy kötet mindegyike az „üzleti könyvek” közül került ki.¹ Az üzlet iránti nagyobb nyilvános érdeklődés részben megfeleltethető a sztár-vezérigazgató mint kulturális jelkép megjelenésének. Lee Iacocára, akit 1979-ben választottak meg a Chrysler elnök-vezérigazgatójává, minden bizonnyal a modern kor első sztár-vezérigazgatójaként fognak emlékezni.²